

nævnte Lovforslag, har udtrykt mine store Betæneligheder ved at gaa til en Maksimalpris paa levende Kvæg, og jeg har ogsaa udtrykt det i det Bilag, det ærede Medlem omtalte, idet jeg har ment, det var min Pligt angaaende alle de Forslag, der har været fremsatte til Overvejelse, at gøre Ministeriet og dermed Rigsdagen bekendt med, hvilke Vanskeligheder man stod overfor — det har jo, som alle erkender, været det vanskeligste Spørgsmaal at løse af alle dem, vi har haft med at gøre under Krigen. Jeg har udtrykkelig i mit Bilag skrevet: „Det eneste fuldt effektive til Afhjælpning af ovennævnte Misforhold er Fastsættelse af Maksimalpris paa levende Kvæg“, og den højtærede Minister har Ret i, at Konsekvensen af at sætte Maksimalpris paa Kød maa være at gennemføre Maksimalpris ogsaa paa levende Kvæg. Mine Betæneligheder har været af rent teknisk Art, idet jeg har været klar over, at sætter vi Maksimalpris paa levende Kvæg, bryder man fuldstændig med den gængse Forretningsmaade her i Landet angaaende Kødforsyning, man omkalfatrer ganske Kreaturhandelen og Slagtervirksomheden i Danmark, og det er det, jeg er meget tilbage for, fordi Kvæghandel er noget ganske individuelt, eftersom den foregaar paa saa mange Hænder, og der er knyttet saa mange forskellige Interesser til den. Jeg indrømmer, at skulde det ikke være muligt at naa et tilfredsstillende Resultat paa anden Maade, var det Administrationens Pligt at søge at overvinde disse tekniske Vanskeligheder saa godt som muligt.

I denne Forbindelse vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger vedrørende min Særstilling, som er udtrykt i det Bilag, der gør Rede for Kødudvalgets Stilling til de forskellige Spørgsmaal, og hvori jeg har gjort Ministeren opmærksom paa, at en bevægelig Eksportafgift vilde være et Middel til at regulere Prisen paa det levende Kvæg. Jeg har anført dette ud fra den Betragtning, at hvis Forholdene blev ved at udvikle sig i samme Retning som indtil for ca. 3 Uger siden, vilde vi hurtigt komme dertil, at Kreaturpriserne fuldstændig sprængte Rammerne for den nuværende Kødordning. Forhandlingerne med Erhvervene havde, som jeg har nævnt, vist sig resultatløse, og jeg vilde hellere være med til en bevægelig Eksportafgift, afstemt efter den paa Markederne gældende Pris, end gaa med til at gennemføre Maksimalpris paa levende Kvæg; jeg tror, Landbruget vilde have været meget bedre tjent

dermed. Var det egentlig saa afskrækkende at bruge Eksportafgiftens Højde som Regulator for Kvægprisen i Danmark? Reelt betød det i og for sig ikke saa uforfærdelig meget, fordi Eksporten i Øjeblikket er ret ringe, men det betød saa meget, at hvis man f. Eks. forøgede Eksportafgiften fra 10 til 14 eller 16 Øre pr. kg levende Vægt, vilde dette medføre en Nedgang af Eksportkvægets Pris af tilsvarende Størrelse, indtil vi i den frie Omsætning havde den Kvægpris, som i nogen Maade passede med de gældende Bestemmelser om Befolkningens Forsyning med Oksekød. Og vilde det være saa urimeligt overfor Landbruget, der dog ved Køllovens Vedtagelse har godkendt det Prisniveau, som hele Kødordningen er bygget paa, at man administrativt paa Grundlag af indvundne Erfaringer søgte at ændre Forholdene saaledes, at denne Forudsætning kunde opfyldes? Mig forekommer det ikke urimeligt, og det var en enkel og simpel Ordning. Jeg ved nok, at det ærede Medlem fra Sæby var overordentlig bange for at give den højtærede Indenrigsminister nogen Myndighed — jeg kan godt sige i nogen som helst Retning —, men naar det skete efter Indstilling fra det administrerende Kødudvalg, der havde alle Traadene vedrørende Kødhandelen i sin Haand — og det kunde jo kun ske efter en saadan Indstilling —, forekommer det mig ikke, at der var nogen stor Risiko ved at gaa den Vej. Jeg indrømmer, at alle øvrige Medlemmer af Kødudvalget har haft disse Betæneligheder, og derfor har den højtærede Indenrigsminister ikke fremsat et saadant Forslag, men ikke desto mindre fastholder jeg, at det vilde have været et virksomt Middel til at naa det Maal, som vi har arbejdet paa i den Tid, vi har administreret Kødkontoret.

Jeg vil ogsaa gerne sige til det ærede Medlem (Pinstrup), at jeg synes ikke, det er rigtigt, at han som Medlem af det administrerende Kødudvalg siger, at alt, hvad vi har lavet, har været forgæves. Det maa være trist at have arbejdet i Maaneder paa den Maade, men det kan være, det har sin Grund i, at det ærede Medlem har en ganske forbløffende ringe Tro til, at det Arbejde, vi paa dette Omraade gør, kan nytte noget, og dette kan maaske ogsaa være Grunden til, at det ærede Medlem næsten altid skal slæbes med til overhovedet at gøre noget. Det er rimeligt, at man, naar man har saa ringe Tro til, at det Arbejde, man er sat til at udføre, kan bære Frugt og være til Gavn for den Befolkning, det